

Sárospataki

Ifjúsági Közlöny

.....

Főszerkesztő:

Társzerkesztők:

Felelős szerkesztő:

Benke Kálmán

Béky Zoltán, Karászl Dezső, Harsányi László

Horkay László

.....

TARTALOM: Megújhodott élet. — H. Kiss Géza: Őszi est Regécen. (Vers.) — Benyomásaim a bécsi tanulmányúton. (Vége köv.) — Ifj. Radványi Sándor: Igértem néked . . . (Vers.) — Novák Sándor: Mért, hogy az égbolt . . . (Dal.) — Senex: Legáció. — Győry Kálmán: Ballagás a diákvárosban. (Vers.) — Hegyaljai Kiss Géza: Emberek beszélnek. — Képes Géza: Sötétben az autó. (Vers.) — Mauks László: Emlékül! . . . (Vers.) — Diákadomák. — Irodalom. — Egyleti élet. — Hírek. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

.....

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:

Egész évre ... 4 pengő
Félévre ... 2 pengő

XLII. évfolyam.

November hó.

1926.

élet volt az, amely nem elégedett meg az egyház kezéből készen kapott üdvösséggel, hanem elzarándokolt annak forrásához, az Isten ígéjéhez, hogy első forrásból merítse a kegyelem teljességét. Megújhodott élet volt az, ami eltöltötte a reformátorok lelkét, hogy bizonyoságtévő, világító példák lehessenek.

Megújhodott életre van nekünk is szükségünk egyen- egyen, ami jelenti a tevékeny, munkás élet élését. Aki a Krisztustól vesz vizet, örök életre buzgó viznek forrása fakad fel abban. Aki azt mondja, hogy szereti Istent, az ő parancsolatait, a szívbe írt törvényeit kell cselekednie. Megújhodott életre van szükségünk, amely teljes szeretettel, kötelességteljesítéssel, munkaakarással.

A reformáció örök: mindig szüksége van a világnak arra, hogy megkeményedett szívét megújhodott szívvel cserélje fel.

~~~~~

Őszi est Regécen.*

Az ég

Elvész a csillogó fénybe.

A völgy: zöldmélyű aranyvöder,

Amit a menny tenger szépségéből

Színnel az ősz színgig tele mer.

A vár

Dermedt, vakmerő titán-kar,

Mi nem félt az égbe nyúlni fel,

Körötte az erdő orgonázik,

Felette a szívem énekel.

A szív

Szédül a gyönyör ez árján,

És túldobog dalt, fülemilét,

A vér forró esti himnuszt lüktet:

Mi szép, mi szent — itt fent a földi lét! . . .

H. Kiss Géza.

* Az „Égő szívvel“ c. verseskötetből.

Benyomásaim a bécsi tanulmányúton.

Bécsi tanulmányútunk a Keresztyén Ifjúsági Egyesület vezetésével okt. 8—13-ig tartott. Hatvannégyen vettünk részt rajta, jórészt fiatal diákok.

E kirándulás leírását kezdem talán onnan, amikor a vonatunk lassan, dübörögve kiindult az utolsó magyar állomásról, Hegyeshalomról. Amikor eltűntek a jólismert, kékruhás, kemény magyar kalauzok s elfoglalták a helyüket a szürke uniformisú, finom osztrák vezetők. Innen kezdem, mert itt kezdtek megrohanni azok a különös impressziók, melyeknek hatását talán örökké fogom érezni.

Mikor elibénk tárult gazdagon, pompásan az a hullámos dombos vidék, melyet valaha a mi szívünk kisarjadt vére tett oly széppé, azok a kicsiny házacsok, amelyek nemrég magyar színű lobogót lengetett a szellő, azok a messze kéklő hegyek, melyek nekünk ontották egykor kincseiket, a csillogó folyók, melyek bágyadtan üdvözöltek — akkor minket soha nem tapasztalt érzések ejtettek rabul, mintha felkelt volna bennünk szomorú valósággá mind az a sok irredentizmus, minek mostan már e szegény hazában csak frázis a neve, mintha megmozdultak volna a keblekben a szívek, melyek otthon már nyugalomra voltak rendelve és ekkor a robogó vonatból fájdalommal szívvel üdvözölte a 64 magyar szív a földeket, miknek mintha minden darabjára vérbetűkkel írta volna oda a szem: „Ez is a mienk volt.“ S mikor szemeink vágyakozva keresték a ködtengerbe merült Pozsony városát, szívünk könnyekkel telt meg, de a szemeink nevetni kezdtek s a megsíratott földön végigrobogva előtört keblünk-ből a dal, a bujdosó kurucok mélabús nótái s zúgtuk, zúgtuk az édes magyar dalokat. A szellő pedig vitte a kedves harmóniát, vitte szerte-szét s a hegyek, a dombok és a rónák visszhangozva adták vissza: „Nem lesz mindenkor így.“

Lehetne mondani, így érkeztünk meg Bécsbe. Csak akkor halkult el ajkainkon a dal, mikor a távolban feltűntek a nagy világváros csillogó lámpásai, mikor feltűnt a körbe keringő hatalmas reflektor, s kevéssel utóbb befutott a vonat az „Ostbahnhof“ hatalmas csarnokába.

Másnap reggel első útunk egy hatalmas körsétával a Burgba vezetett. Hiszen erre voltunk mi oly annyira kíváncsiak. Erre a hatalmas, híres bécsi várra, amelyik elvette tőlünk királyainkat, hogy azok szívesebben laktak itt fent, mint ott nálunk. Valami mesebeli pompájú, fényes, soha nem látott zsánerű épület helyett azonban elibénk tárult egy közönséges palota, amelyiknél sokkal szebbek vannak Bécsben s amelyikhez a mi gyönyörű várunk még csak nem is hasonlítható. Az idő pusztító vaskeze rágódik komor, sötét falain, hol még meglátszanak a régi leeresztő-híd forgó csigái, körülötte pedig sok helyütt ott húzódik a mély várakok.

Egyszerű bejáratánál hatalmas szoborcsoportozat fogadja a látogatót. Szinte megrendítő kép: óriási sziklákat emelő s hengergető

emberek, dagadó izmokkal, óriás alakokkal. Nem sokkal odébb pedig: hatalmas bárkát emelő titáni erejű lényekkel összekeveredett óriási vízi szörnnyeteg. E két szoborcsoportozat Ausztria szárazföldi és tengeri erejének bizakodó allegóriája.

Bent a termekben azonban összehalmozva fekszenek nyugat és kelet gyönyörű kincsei. Szemeink csodálkozva járták be az egyes híres királyok elzárt lakosztályait, melyek minden pompával fel voltak díszítve. A felbecsülhetetlen értékű múzeum pedig káprázatosan vetítette elibénk a Habsburgok gazdagságát. Évszázadok hosszú munkájának utómaradványai. Izzadt, vérverejtékes cseppekből kiszajtolt gyöngyszemek. Sok magyar kincset is találunk a különféle kardok, rendjelek, koronák és más nagyon sokat érő kincsek között. Ott volt pl. Bocskay koronája, amit a török császártól kapott aján-dékba, azután a császári udvar lefoglalta és bécsi udvari múzeumába szállította. Ez az a híres korona, melynek visszaszerzéséért Hajdúszoboszló városa az állam útján eljárást indított. Híres magyar vezérek kardjai, rendjelei, miknek fényénél jobban csillognak a többiek. A különféle csatákban elszakmányolt kincsek, a keresztes háborúkból hozott szent ereklyék termeket töltenek ki s órákig tart csak futólagosan is megnézni őket.

A másik híres palotát a „Schönbrunn“-t csak kívülről nézhet-tük meg. Megnéztük azonban helyette a várhoz tartozó kocsiszínt. A különféle pompával feldíszített s nagyon sokat érő 50 díszhintó közül különösen egy ragadta meg a figyelmet. A legújabb koroná-zási díszhintó, melynek súlya 42 mázsa. Gyönyörű pompás díszekkel kiemelkedik a többi közül.

S e sok kincs látása oly furcsa érzelmeket pendített meg lelkünkben. Felkéltek szemeink előtt a mulandóság komor körvonalai. Igen, e sok kincs egy családé volt valaha. Egy családé, melynek birodalmában nem nyugodott le a nap, melynek hatalma nem ismert akadályt, mely döntő szerepet játszott sokáig a világpolitikában, mely nevét hányszor, de hányszor elébe helyezte a többi hatalmas országok királyainak, — egy családé, melynek soki tagja most ugyanabban a városban, mint közönséges polgár keresi kenyerét, álnév alatt, el-hagyva hagyományait, elfelejtve az egykori pompát, elszakítva kin-cseitől. S oly jól esett szívünknek az estéli áhítat mindent meg-magyarázó textusa: „Az ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak.“

Este elmentünk az Operába, hol a híres „Troubadour“-t ját-szották. Ez alatt az előadás alatt érdekes kis jelenet játszódott le közöttünk. Az egyik kis diákot ugyanis megbízta a tanárja, hogy menjen oda a jegyszedőhöz és kérdezze meg, mikor lesz vége az előadásnak. A kis fiú persze nem tudott németül, a jegyszedő viszont magyarul nem tudott. Hiába mutogatott neki kézzel, lábbal, az nem értette meg, mit akar. Ekkor a kis diák összeszedte minden német tudományát s a következő mondatot kombinálta: Wievil Uhr ist előadás kampec? A német persze nem értette meg, a kis fiút azonban még másnap is kacagták.

A második nap reggel istentisztelet után épen a technikai muzeumba indultunk, amikor egy különös felvonulásnak voltunk a szemlélői. A „Freidenker Bund“ hatalmas tüntetését láthattuk meg. Rendezett sorokban, zenekar kíséretében vonultak a téves eszmék harcosai: érett, meglett korú emberek, fiatal szájhősök, sápadt arcú, vézna nők, karjaikon kis babáikkal, cserkészek külön zászlóik alatt, egyenruhás emberek, oldalaikon egy-egy hosszú bottal jöttek szakadatlan sorban. Vége alig akart szakadni az embertömegnek. Mintha fél Bécs részt venne a tüntetésben. Fiatal, lángoló szemű ember vitte legelől a lengő zászlót, nagy véres betűkkel: Váljék el a vallás az államtól s az iskolától. S a megmételyezett lelkű szülők ott viszik a menetben ártatlan gyermekeiket, hogy átplántálják azoknak a szívébe is a vallás iránti gyűlölet magvait. A kis csillogó szemű cserkészek lelkesedve éljenzik a szónokot; a tüzes ifjú magasra ragadja a lobogót s az érettek lelkében oly mélyre gyökerezik az eszme, hogy kiirtani többé nem lehet és tolonganak a zene után és gyűlölik azt, ki nem tartozik közéjük.

Ha azok a keresztyén szülők is így vinnék gyermekeiket az Isten melletti élet szent tüntetésében s oly annyira feküdne szívéükön az Ő nevének diadalra juttatása a parányi szívekben, mint ahogyan ezeknek az ellenkező, bizonyára letörne akkor az a fenn lobogó zászló s pokoli hangokká válna a zene és nem lenne az többé nyílt istenkáromlás.

S amíg a technikai muzeumban végig néztük az emberi szellem csodáit, a különféle művelődési tárgyak fejlődésének összes állomásait, azalatt nem tudott kimenni fejünkéből az az előbbeni kép s a genialis elmék alkotásai mellett ott láttuk a csőcselék eltévedt tömegét. S ekkor úgy tűnt föl nekünk, hogy e nagy bajnak sok részben azok a genialis emberek s azok az ihletett órák is okai voltak, melyekben a kultúra egy-egy vívmánya megszületett. A délutánt három irányban töltöttük el. Voltak olyanok, kik a nagy sport-terek világháborúire mentek el, voltak, kik ki a „Prater“ be mentek és voltak, kik a „Konzert Haus“ hangversenyét hallgatták meg inkább.

Este — talán a mi tiszteletünkre — az osztrákok a K. I. E. egyik palotájának nagytermében előadást tartottak, rendes bécsi közönség jelenlétében.

(Vége köv.)

A nagyobb rész inkább javasolni szeret nemes tetteket, mint azokat gyakorolni; s ha hibáról van szó, inkább hajlandó másra mutatni, mint magára.

Széchenyi.

Igérttem néked...

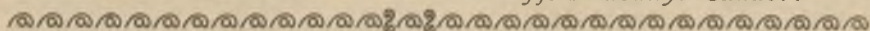
Annának.

Igérttem néked Párist és a tengert,
Nápolyt, Madridot, Rómát és Velencét;
Fogadd helyettük e verset — emlékül,
Es szívemet, ez érező szelencét.

Maradj velem az árnyas kis faluban,
Ismerd meg mélyen, tisztán a falut...
A falut: melynek szépségét ismerem,
... A sok kis házat, a fehér falut.

Mert szép a falu, rózsaszín mosollyal,
Szállnak fölötte fürgé röptű fecskék...
Itt zeng a dal, a jókedv, a vidámság,
... Én halálomig élni: itt szeretnék!

Ifj. Radványi Sándor.

Mért, hogy az égbolt...

Szöveg és dallam Novák Sándortól.

Mért, hogy az ég - bolt i - ri - gye a föld - nek, Mi - ért ki - van - ják fönt
Ha maj - dan egy - kor, hossz - szű é - vek mul - va, Ta - lál - ko - zunk még bü -
az é - gi - ek, Her - vad - jön el vi - rá - ga a me - ző - nek,
san, be - te - gen. Föl - é - led - é a múlt söt - vünk - ben új - ra,
Szen - ved - jen a szív, ha már sze - ret? A - lig - hogy egy - más
Rám bo - rulsz - e ak - kor é - de - sem? Vagy egy - más mel - lett
szép sze - mé - be néz - tünk, Fő - jó bú - csú - ra könny - nyel van te - le,
hi - de - gen me - gyünk el, A ré - gi láng - nak ki - ham - vad tű - ze
Tő - re - dék volt bol - dog - ság - ból a ré - szünk,
S el - vál - va majd tit - kon vér - ző se - hünk - kel
Sze - gyény szi - vünk is meg - sza - kadt be - le,
Szi - vünk po - rát sem egy hant fő - di be,

Legáció.

Ezer élményével, immár hosszú történetével szinte kimeríthetetlen téma. Az utóbbi időkben elég sok szó esik róla. És kétségtelen, hogy ehhez talán leginkább a tisztáninnennek és Sárospataknak van legtöbb hozzászólni valója, mert a legáció itt fejlődött ki legtipikusabban az egész országban, sőt mondhatjuk: az egész világon.

A mai időkben való jogosultságát is kétségbe vonják.

A diáktársadalomnak egy olyan anyagi bázisát bolygatják ezzel, melynek megrendülése bizony — képzelje csak el ki-ki a maga diákéveiben a legáció életbevágóan fontos anyagi vonatkozásait — lelkiekben is nagyon súlyos következményekkel járna. Gondolják csak végig a legáció ellenségei, vállalnák-e a felelősséget azért a nagy ürért, ami a legáció megszüntetése esetén bekövetkezhetnék, óh nemcsak a szegény diákok lapos pénztárcájában, hol a legáció kenyeret, tandíjt, ruhát, a hazaiak könnyebbségéül otthonmaradt garasokat jelent, — hanem az egész ref. közéletben is? S gondolják el ezt ne csak Pesttel vagy Patakkal, hanem az egész csonkaországi egyházzal kapcsolatban. Tudnának-e a legáció sok százados pozitívuma helyébe valami nagyobb és áldásosabb pozitívumot tenni?

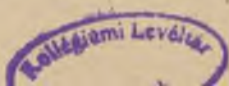
Ha nem, akkor ne bántsák a legációt. Tudják-e általában a legációról, s különösképp a középiskolás legációról, hogy az ifjúságnak a papi pályára való kiválasztódását igen nagy szálatékban a legáció végezte és végzi? Hogy még nem papi pályára készülő ifjúságunknál is a papi hivatás megbecsülését, egyházi viszonyaink ismeretét, az azok iránt való későbbi érdeklődést nem kis mértékben *ez is* eredményezi? Az adakozás lelkének ma meglehetősen eldugult forrásait nyitva tartja. Személyes tapasztalatokra hivatkozunk, midőn azt állítjuk, hogy a legáció nem egyszer pályaválasztásra, sőt az egész életre áldásosan kiható hatásokat gyakorolt az alma materek ifjú követeire.

Azt is elismerjük, hogy a legációnak vannak kinövésői, s úgy a gyülekezetekre, mint a legátusokra is nem kívánatos következései. *A legációt reformálni kell.* De a reformáció szó igazi értelmében, tehát belső restaurációval, *igazi* szellemének megújításával. A legátus valóban nagykövete legyen az anyaiskolának, s nemcsak egy ügyesen vagy kevésbé ügyesen forgoló, esetleg mulató fiatalember, aki mellékesen predikál is.

Azonban a gyülekezet és a lelkész is úgy fogadja őket, mint nagyköveteit annak a testületnek, mely mint egy csontunkból való csont, vérünkéből való vér, hús, külön ország az egész magyar ref. közélet számára neveli a szeretet és tudás diplomáciájával a jövőendő vezéreket.

Konkrétabban szólva, a legáció *kétoldalú* reformjához kívánatos lenne az egyik oldalról:

1. Különösen a középiskolásoknál, de akadémiai hallgatóknál is, szigorúbb mérték a legációba bocsátásnál.

2. Az elmondandó predikációk gondos felolvasása, sőt esetről-esetre, újonnan arra hivatottak által készített legátuspredikációk kézbeadása, a próbapapok számára egy szinte kis homileitikai kurzusra való kiszélesítése.

3. Az elekcionális bizottság által minden legáció előtt külön előadások az összes legátusok számára a legáció szociális, formális és szubjektív lelki vonatkozásairól.

4. Az ünnepi követségekről szóló lelkészi bizonyítványoknak szigorúbb, esetleg nyomtatott, kérdőpontos blankettákon való megkívánása.

Ezzel szemben a másik oldalról is fontos kívánalmaknak tartanánk a következőket:

1. A lelkész, különösen a teológusban, lássa a jövődő lelkipásztort, a nem teológusban a papnövendék jelöltet, vagy a leendő egyházi vezérembert.

Tehát a legátusoknak is elsősorban lelki gondozója legyen. Sok, esetleg nem egyházi pályára menő legátus esetleg kevésre értékelheti a papi pályát, amelyhez nem kell, csak jó hang, lám ő is milyen sokat dicsért legátus volt, belőle is milyen jó pap lehetett volna. Azonban ha a pap nemcsak szives, — sőt olykor túllontúl szives házigazda csupán, hanem ifjú vendégét megismerteti a lelkipásztorkodás ezer felelősségteljes problémájával, komoly beszélgetésben megmutatja annak még nehézségeiben is gyönyörűséges igáját: nem lesz nagyobb tisztelője és méltánylója a lelkipásztori munkának, mint egy ilyen hajdan legátuskodó világi emberünk.

A lelkész ne defetáljon, ne ábrándítson ki, különösen teológust. a maga szárnybontogató idealizmusából, ne csak a töviseit mutassa meg — destruálva — a maga hivatásából, hanem — építve — annak a rózsáit: örömeit, áldásait, békéjét, s nemzetépítő, regeneráló nagy lehetőségeit is. Elsősorban ők legyenek azok, kik meglátják a Pálokhoz menő Timotheusokat is a legátusban, akinek hit, tapasztalat, puritán, komoly ráhatás kell a gyülekezet lelki és szellemi vezéréből.

Tehát húzzuk alá: a lelkipásztor számára is egy nagy lelkigondozói és nevelési lehetőség és felelősségteljes alkalom a legátus fogadás.

2. Az ünnepi követei bizonyítványait ne csupán sablonos sorokban intézzék el, hanem őszintén írják meg ne csak a jót, hanem méginkább a kifogásolható, hogy az elekcionális bizottságnak valóban módjában álljon, hogy segítsen, ahol orvoslásra van szükség.

3. A rekvirálások azok, amelyeknek mai formáján, föltétlenül változtatni kell. Sémát ide nem mertünk ajánlani, mert egységesen mindenütt sehohsem lenne keresztülvihető egyik sem. Azonban úgy gondoljuk, hogy minden lelkész megfelelő jóakarattal megtudná erre találni a maga gyülekezetében a megfelelő új alakot

4. Lehetőleg redukálható a „beírásoknak” — családiasan vagy szélesebbkörűen önző gyakorlása.

5. Minden egészséges, a legációra vonatkozó gondolatot közöljenek a lelkészek az elekcionális bizottsággal.

Akiket illet, e pár sorban hallgassatok meg: legáció, azaz követség, követségi üzenet a legációért!
Senex.

~~~~~

Ballagás a diákvárosban.

Irta: Győry Kálmán.

Ez itt a város; figyeld meg jól csak;
 Diákemlékek gyűlnak ki szerte,
 Vágyódó lelkem, hogy híven szóljak,
 Szárnyaló útját egykor itt kezdte.

Álljunk meg, kérlek, ezen az uccán —
 Érzed illatát májusi lombnak . . .
 Hallgasd! az óra ver éjfél után:
 Ballagó diák léptei kongnak.

Gyerünk! ez az ősz, csuda épület:
 Az Alma Mater; emelője tápiált;
 Tejétől lelkem vulkáni tűz lett;
 Rátapasztom most csókom — a hálát.

Nézd ezt a csárdát! a sors kikezdte;
 A „Gyöngytyuk” milyen viharvert már s bús,
 Délceg diákok kaptak itt kedvre . . .
 Hallod a nótát? . . . Gaudeamus!

Most jőjj! mily zordan dacol itt a vár
 Három bástyája . . . negyedik lehullt;
 Mondják: a régi várhölgy visszajár . . .
 Látták is . . . sápadt; tekintete dúlt . . .

És ez udvaron — óh szent borzalom:
 Egy véres árny leng — hős Bezerédi . . .
 Amaz ablakból — jaj, nem folytatom —
 A fejedelem . . . tört szemmel nézi!

Jer gyorsan vissza! lépünk a kertbe;
 Boruljanak ránk álmodó fái . . .
 Szerelmes diák lettem egyszerre —
 Susogó lombok! itt mily jó jární!

És hogy ez a pad? ejts egy pár könnyet;
 Egyszer egy diák kesergett itt — rég . . .
 Csalódott; hagyjuk — ne kívánj többet . . .
 Ugy fájt a szívem . . . szívem most is ég,

Jaj, de szeretnék diák lenni még!

Emberek beszélnek.

— Elbeszélés. —

Irta: *Hegyaljai Kiss Géza.*

A templom, mint óriás Ábel oltár magaslik a falu felé. Körötte sötét hallgatásban gesztenyefák álmodoznak. Lombjuk közt valahol gerlice pár mereng szakadatlan turbékolással.

Egyébként lélek sincs az utcán. Minden munkabíró kint van a mezőn. Aratnak, markot szednek, kévét kötnek. Takarnak. Épkézláb falusi ilyenkor nem marad a házban.

Mégis, mintha emberek tűnének fel a Templomtér sarkán.

Az egyik utcaszeglet felől alacsony, zömök magyar közelget. Nadrágja alig arasznyi, kabát nincs rajta, gömbölyű koponyája felett fekete szalmakalap tart árnyéket.

Alighogy felporzik mezitelen lába nyomán az út, a papék kapuja felől is útnak ered egy szittyá vitéz. Nadrágja szára térdit sem éri el, ing helyett rövidujjú trikó feszül a derekára, kalap minek ilyenkor? Ahogy lép egyet-egyed, meglendül tarkója körül hosszú szőke selyem hajzata. Kísérője is van. Egy apró fekete borzfogó kutya ugrál hol előtte, hol utána. Három lábbon szökdel, mert a törött negyedik felgémberedik a potroha alá. De nyomorékságáért bőven kárpótolja hatalmas farka, melyet vidoran csóvál, vagy haragosan felszeg. Olyankor aztán szalad is előle a baromfi-sereg. Gazdája ilyenkor rendreutasítólag rikolt rá:

— Portás! bolond vagy?

Az útkeresztvezésnél összeérnek. Kezet fognak. Aztán hátracsapja a kezét mindakettő s hátul összekapcsolt marokkal beszédbe fognak. Az alacsony, zömök legényt Nagy Károlynak hívják. A nyulánk szőke úrfit Gézukának szólítja mindenki.

— Hova mégy, Károly?

— Nem tudom. Hát Gézuka?

— Én csak kijöttem egy kicsit levegőzni.

Hallgatnak. Gézu lábujja hegyével kört kanyarít a porba. Károly egy szekérről lehullt kalászt kezd fosztogatni.

— Indiánnak jó lenni, Károly! — mondja a szőkehajú mély meggyőződéssel.

Károly csak néz rá, hallgat. Az iskolában még nem tanult arról.

— Tudod miért, Károly? Mert annak nem kell levelezni, ha fürödni akar — jelenti ki Gézu s kacag hozzá egy félhangos rövidet.

— Gézuka látott mán indijánt? — kérdi bátortalanul Károly.

— Láttam. Apukám mutatta színes képen.

Károly gazda gondolkozik egy darabig, aztán egy merész társadalmi kérdést kezd bolygatni:

— De jó lehet úrnak lenni Gézuka! Uri gyerekeknek mindent megmond az apukája.

Gézu garabonciás módjára belerúg a porba, hármat fordul a felkavart porfelhőben és lelkendezve mondja:

— Parasztnak van jó dolga, Karoly! Tudod mért? Mert az akármikor mehet fürdeni a Bársonyosba!

Úgy érzik, hogy ezen kacagni kell mindakettőnek. Kacagnak s kézen fogva indulnak a malomzúgó felé. Alig hagyják el az első gesztenyefát, kiáltás zendül utánok:

— Gézuka, várjanak!

— Aha, Gyuszika! mondja a két magyar örülve, hogy új embert lát, a Lord kutyával közeledni.

Tömzsi kis bajnok tart feléjük teljes erejéből. A jegyző kis fia. Szőke, mint a len, de falusi illendőség szerint jó barnára lesült a bőre.

— Jön Gyuszika? — kérdezi Gézu úrfi. A malomzúgóhoz! Jön? Gyuszika megtorpan, fejét rázza.

— Nem jön? Miért? — faggatják az indítványozók.

— Mert édesapám azt mondta, hogy ha a víznél tanál, becsukat a község börtönébe.

Károly egyszeriben leül a fa hüvösébe, a gyepre, neki elmúlt a mehetnékje. Gézu gondolkozni látszik:

— A dutyiba! A tolvajokat is oda csukják, ha tyúkot lopnak. A csendőrök meg bilincset vernek a kezükre, úgy hurcolják őket.

— Gézukát is becsuknák a község börtönébe? — kérdezi Károly félénk alázattal.

— Be — mondja a vezér alábbszáilt önérzettel és leül ő is a társa mellé.

Pár pillanat múlva már benne is vannak egy mélyenjáró tulajdonjogi kérdésnek a fejtegetésében.

Azon filozofálnak, hogy: kié a község?

Gyuszika a legfiatalabb köztük, ő még szent naivsággal vágja ki: — Az apukámé!

Gézu nem meri határozottan tagadni. Van benne valami, mert a jegyzői hatalom meglehetősen emberfeletti. De azért mégsem fogadja el igazságnak a Gyuszika kijelentését. Ő úgy tartja, hogy a község a jó Istené!

Tovább azonban nem tudnak menni a fejtegetésben. Elakadnak annál a részletmegállapításnál, hogy van-e minden községnek külön egy jó Istene, vagy egy jó Istené minden község?

— Majd megkérdezem én este apukámtól! — vágja el a szó fonálát Gézu és figyelni kezd a nagyhíd felé, mert egy autó bűgása reszketteti meg az álmos csendet.

A Portás, miután kedvére megugatta a porverő szörnyeteget, karikázni kezd a három lábával hazafelé. A magyarok is elszélednek, mert így uzsonnatájbán jól esik már az embernek egy darab lek-város kenyér.

Gézu vezér megett becsapódik a kapú, ahogy bevágja maga után. A két gerlice riadtan rebben fel a gesztenyéről s a parókia kertjében kezd újból bűgó kacagásba...

Sötétben az autó.

*Két fekete fasor.
Sűrű sötétség.
... Csend ...*

*Húj! jön ...
Jön az autó,
A barna titán! ...
Zúg a motorja,
Szirénje üvölt, búg ...
Dübörög a föld
S jaj — reszket a hártya a fülben ...
Homlokán izzik a lámpa,
Fénye cikáz,
Hogy szinte vakít.*

*Csak vágat ... gázol előre,
Zúgva berregve, búgva, üvöltve a vasparipa
S bús akác-sorokon,
A barna lombon
Illan a fény
S tovavész ...*

*Halk dorombolás még ...
... Parányi nesz ...
És semmi ...
Semmi tovább ...*

*Két fekete fasor.
Sűrű sötétség.
És csend ...*

Képes Géza.

Emlékül ! . . .

(K. G.-nek)

*Jöttél az élet álom-kapuján
S reám virradtak csókos hajnalok ...
Szerelmes, hívő, húszéves szívem
Imád miként e szürke kis dalok ! . . .*

*Hoztad ábrándok, vágyak tavaszát.
Kacagó kedved, ajkad mosolya
Elűzte zord egemről a telet
S hittem az élet nem oly mostoha ...*

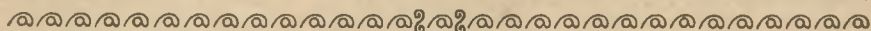
Észbontó vággyal szeretlek régen
 Bús életünkben néhány óra bár . . .
 S megbüvöltünk minden álompercet,
 Amíg szívünkben muzsikált a nyár . . .

Am kegyetlen, átkos Vérgzet-szóra
 Miért kell válunk — jaj örökre tán? . . .
 Kergetjük a boldogságot egyre,
 . . . Oh mert az élet ebből áll csupán! . . .

Ha a múltak ködfátyola lebben
 S csókdossák lelked szent, édes álmok,
 Könnyeket üzni, múltat idézni
 Emlékek szárnyán Tehozzád járok . . .

Ellopom az örök kacagásod . . .
 Lelkedben lesz a múlt, jövő, jelen,
 S a boldogságra esküszöm fel én,
 Ha sorsunk az, hogy nem lehetsz enyém . . .
 . . . Emléked áldott, örök lesz nekem! . . .

Mauks László.

Diákadomák.

Csomagja jött a fősvény diáknak. Esze ágában sincs megkí-
 nálni a sok jóféle hazaiból az éhes lakótársakat.

Egyikük ugratni kezdi:

— Te Pista, fogadjunk két kiló csokoládéban, hogy egy óra
 alatt megeszem az egész csomagodat.

— Szeretném én azt látni! Hat kilós!

— Hát fogadj, ha mersz!

— Gilt. Vágjátok el!

Az ajánlattevő szépen felakasztotta az ócska vekkert a falra,
 alá ült, jól belakmarozott kedvére, s a maradékot bezárva a maga
 ládájába, s a hasát elégedetten veregetve fölényesen magyarázta a
 hüledező zsugori lakótársnak:

— Ne félj csak, lassan a többit is megeszem majd *az óra alatt*.

* * *

Az ifjú katechéta, gyakorló teológus, az egyiptomi csapásokról
 beszél harmad elemista növendékeinek, amelyekkel Mózes sujtotta
 Isten segítségével az egyiptomiakat. Mindenképen arra igyekszik, hogy
 a fogalnakat lehetőleg közel vigye tanítványaihoz. Leleménye itt sem
 hagyja el. Odamegy az egyik gyerekhez, jól hátbavágja s szelid mo-
 sollyal állapítja meg:

— Na látod, téged most *egy nagy csapás* ért.

* * *

A tiszteletes instruktor úr nem tudott olyan kérdést adni a anyag mendurnak, hogy meg tudott volna felelni rá. Ekkor a mendur engedélyt kért rá, hogy ő tehesen kérdést a tiszteletes úrnak, előre ígérte, hogy arra meg ő nem fog tudni válaszolni.

— Egy asztalon 12 gyertya ég. Ha hatot eloltunk, *hány marad abból ott meg?* — ez volt nem is olyan furfangos kérdése.

A tiszteletes úr nyugodtan válaszolja:

— Hány? Hát mind a tizenkettő.

— Nem annyi! — vigyorog kajánul a mendúr. — *Csak hat, mert a többi hat elég.*

* * *

A diákkamara egyik ágya fölött a falon a következő felirat ékeskedik:

Itt nyugszik

NAGY LAJOS IV. gimn. tan.

este 9 től reggel 7-ig.

~~~~~

Irodalom.

Szigethy Ferencet, a balajtiak aranyszájú papját, a *Lant és Biblia* ihletett munkálóját, a Közlöny hajdani szerkesztőjét és munkatársát, a kedves, régi sárospataki diákot, irodalmi érdemeinek elismeréséül, az Országos Gárdonyi Géza Irodalmi Társaság kültagjává választotta.

Egy nemes lélek igazi munkálkodását koszorúzta meg ez a cüszes, nagy jövőnek induló irodalmi Társaság.

Szigethy Ferenc ma már irodalmi tekintetben érték, jelentős tényező, ki, mint Szabolcska tanítványa, a *szív* szeretetével indult rögös, de mégis virágos útjára.

Eddig négy verskötete látott napvilágot, ötödik kötete karácsony előtt fog megjelenni... Zengően szép verseit, melyekben valami édes melabú és igazi megfigyelés színe borong, leginkább a miskolci Magyar Jövőbe, Uj Időkbe és az egyes ref. szakközlönyökbe írja. De számos versét eddig is, több fővárosi és vidéki revű is szeretettel közölte és közli mainapiglan.

Mint novellairó is az első felé gravitál...

Szigethy könyveit örömmel várják olvasói; sorai, versei élmények, átélt szépségek, éles meglátások.

Különösen szép sikere volt a „*Vidéki Versek*“ c. kötetének. Irodalmi körök ítélete szerint: igazi irodalmi érték ez a könyv.

Szigethy Ferenc volt az, ki pataki theológus diákkorában 1915-ben irt egy diáknótát, melyet, azóta, mindennap dalol a pataki diákság.

A nótaszöveget Bathó János, a pa'akiak híres zenetanára alkalmazta ez örökbecsű versre.

Két éven keresztül, ő írta theológus korában, az elekción ver-
seket, sőt rengeteg mendikáns verset is. Sok pataki kis diák ma is
ezt szavalja ünnep alkalmával a szétszórt kis falukban...

*

Ime, rövid vonásokban a költő. Fölöslegesnek tartottam az ő
irodalmi működését részletesen tárgyalni, csak lapunk nevében kí-
vántam koszorújába e megemlékezés igaz, illatozó virágát belefűzni.
Virágozzon és viruljon tovább!

Radványi Sándor

az Orsz. Gárdonyi Géza Irodalmi-Társaság tagja.

Dr. Hegyaljai Kiss Géza: Égő szívvel. (Miskolc, 1926. 8° 135 oldal.)

Néhány hónappal ezelőtt jelent meg H. Kiss Gézának, a költő
papnak legújabb verses kötete: Égő szívvel. Neve nem ismeretlen már
a közönség előtt. Úgy is, mint pap, úgy is, mint költő, széles körökben
örvend megérdemelt hírnévnek. Lapunkban is jelennek meg költe-
ményei s ezek is közelebb hozzák lelkünkhöz.

Költeményeit a hit, haza, szeretet, természet, művészet, család
kategóriái szerint csoportosítja. Ezek azok az ablakok, melyeken át
ihletett lelke széttekint e világban s melyeken át a világ képei, ez
élet jelenségei utat találnak hozzá. Nem véletlenül teszi első helyre
a hitet, maga mondja előszavában: „Szenvedéseim, hányattatásaim,
akarásaim, gyászaim, elnézéseim és felemelkedéseim indítottak rá,
hogy első helyre a hit kerüljön“. Ezt talán természetesnek találjuk
egy pap költőnél. Ez az ő költészetének alaphangja, dominánsa,
mely megcsendül, előtűnik mindenütt, ahol problémákkal találkozunk.
A hit adja a szint az ő költészetének. Ennek szükségét hirdeti, mikor
mondja: „szébbé tenni e romlott világot miért oly kevés a vágy, a
kedv, remény?“ Meggyőződéssel mondja: „De sok csodat tenne raj-
tunk Isten, ha minden jaj tűrő hitté válna.“ Igen, ő nem épít álmokra,
ábrándokra, nem embere a vak nekirohanásnak, a „győzelmi zász-
lót“ hosszú, nehéz küzdelmek végén látja fellobogni és itt hódol
Patak szellemének: „Patak lelkével frissítjük a harcot, miben csüg-
gedez százezernyi kéz, négyszáz esztendő kálvini hitével támad a
gátra új vezér, vitéz.“

Szereti az életet, a természetet bizonyos magaslatról nézni:
„Mert az erdő, az ég, a lélek, mind azt tanítja: messziről szép a
szerelem, az üdv, az élet.“ A messzeség valami varázst kölcsönöz
előtte a dolgoknak. Szívesen használ fel költészetében bibliai témá-
kat, festményeket s találunk néhány sikerült műfordítást is.

Ami a kötet beosztását illeti, megenlíthetjük, hogy a „hajnal
a szívben“, és „a fészek dalaiból“ ciklusok szinte önkéntelenül is
egymás mellé kíváncsoznak. Mindkettő háttérében egy meghitt fészek,
egy boldog hajlék áll s az első azt mutatja, hogy látja ezt a költő
kivülről, a másik pedig mutatja belülről.

Akik pataki diákok, vagy azok voltak, azoknak sok szépet
beszélnek a költemények s reméljük, hogy ezután is fog még vilá-
gítani azzal az „Égő szívvel.“

K. D.

Vaszy György: Kopány Szerelme. Drámai költemény. Budapest 1926. 64 oldal.

Nekünk, szegény magyaroknak abban van minden gazdagságunk, hogy bármit hoz a jelen, a párját előhozhatjuk a multból.

És elő is szoktuk hozni. Aztán elsírunk, vagy el-elmulatunk mellette. Mi vagyunk a leghálásabb publikum. Tapsolunk a parancsoló plaudite nélkül is. De mikor csengetnek, mikor a függöny legördültével vége a szinpadi tragédiának s mi visszatérünk az élet mindennapi foglalatosságaihoz: mosolygunk az emberek elbukásán, jó színésznek minősítjük a zokogva sírót, mivel a valóságot, a jelen kakasviadalát a kifejejtett utolsó felvonásnak nézzük. Hiába! . . . miért hasonlítanak úgy egymáshoz!

Ilyen kétségbeejtő hasonlatossággal hozza a pogány „Kopány Szerelme“ is a keresztyén XX. század minden magyar vajúadását.

Előállanak a vallásbeli különbségek; állítólagos érdekemet, a magyar hulláktól büzhödő tradíciókat, magyar véren és könnyen úszkáló jogfolytonosságot szedegetnek elő zsiros bécsi újság-papírosokból.

A Kopányokat a nagy többség harcra buzdítja; édesanyák hagyják ott fiaik taborát. Gedeonként készíti mindkét párt híveit a harcra. A sápadt nyugat jósol, a Herderek az utolsó magyar temetését várják s mi lesz a dologból? A rövidszoknyás, kékszemű Emőkék árulása folytán megelégszik a közvélemény az ötvenméteres kútvíz helyett a félméterre található szennyvízzel: Kopányt feldarabolják s annyi magyar vitézből búzatermő röögöt csinálnak, de az idegen továbbra is itt marad.

Találó lelemény, hogy a költő Kopány szerelmét a mai korban jeleníti meg s emellett nagyon sikerült. A törülmetszett magyar nevektől a zamatos magyar nyelv- és verstechnika minden gyönyörűségét nyújtja. Pár vonással is jellemző művészetével, itt ott kedves anakronizmusával, mindenütt pedig lelkes, törhetetlen magyarságával a szerző beleírta nevét az újabbfajta háború: a békés munka harcosai lajstromába.

Adja Isten, hogy vele együtt vallja az egész nemzet:

„Mindent elér és kétszer él,
Ki küzd, fárad, hisz és remél.“

—
Kárpátaljai.

Uj lapok. *Könyvek Világa.* Szerkesztőség és kiadóhivatal Tahitófalu Főszerkesztő: Vass Vince dr. Felelőszerkesztő: Incze Gábor. Megjelenik egyelőre kéthavonként. Előfizetési ára egy évre 15.000 K.

A lap megindítóit az a meggondolás, meglátás vezette, hogy a mai világ kiformalódásában nagyobb szerepe volt a betűk fekete seregének, mint a fegyveres emberhadaknak. A cél tehát: megmérni a ma irodalmát és szolgálni annak az irodalomnak a terjedését és meggyarapodását, amelyik megüti a valóban emberi mértéket. A mérték a tiszta keresztyén világnézet. Egy ilyen lap könnyen magára veheti az egyoldalúságnak, elfogult megítélésnek bélyegét, a *Könyvek Világánál* garancia ennek elkerülésére a szerkesztőség. Az első szám megszólaltatja

a magyar ref. közélet kiválóságait : dr. Baltazár Dezsőt, Hegedüs Lórántot. Bemutatja Bartóky Józsefet, az igazságokat közlő novella-író, Kozma Andort, a Honfoglalás hős éposz-költőjét, Huszár Károlyt, az Egő Oroszország ihletett íróját. Könyvismertetések s a ref. sajtó orgánumaira való felhívás zárják a lapot. Szívesen ajánljuk olvasóink figyelmébe ez új reményteljes megmozdulást.

Solti Reformátusok Lapja. Felelősszerkesztő: Molnár Lajos. Megjelenik havonta.

Helyi jelentőségű lap. A solti ref. egyház külső és belső életének bemutatása. Jelentősége, hogy emeli a gyülekezet öntudatát, munkakedvét, áldozatkészségét. Tárcarovatával az irodalmi életet is kielégíti s Az Élet Könyvéből rovatával a lélek áhitatát is szolgálja.

~~~~~

Egyleti élet.

A Hittanhallgatók Egylete okt. hó folyamán 4 gyűlést tartott. Ezek közül 2 díszgyűlés volt: okt. 6. és okt. 31-ének alkalmából. A szereplések közül megemlíjtük Karászi Dezső ifj. elnök komoly, tartalmas ünnepi beszédeit s Béky Zoltánnak és Darányi Lajosnak írásmagyarázatait.

A Főiskolai Énekhar az előző hórapban hatszor szerepelt: okt. 6-án a főiskolai ifjúság emlék-ünnepén (Szabados: Hiszekegy, Molnár—Révfi: Bús magyarok, Veress: Nyugosznak ök, Ammer: Nem, nem, soha!), okt. 17-én a főiskola Deák-ünnepélyén (Szabados: Hiszekegy, Bajza—Gaál: Sójajtás), okt. 29-én a ref. egyház vallásos-estélyén (Molnár—Révfy: Bús magyarok), okt. 30-án a sátoraljatújhelyi egyház reformációi-ünnepélyén (Vocelka: Mi Atyánk), okt. 31-én a főiskola reformációi-ünnepélyén s nov. 3-án Csathó Béla temetésén.

Az Akadémiai Torna-Egylet okt. 11-én alakult meg a következő tisztikarral: elnök: Hörcsik Lajos IV., alelnök: Nyitray Béla III., jegyző: Tóth Lajos I., szer-

táros: Papp Géza III., pénztárnok: Főző László IV. é. hh. Tanárelnöknek az egylet Kiss Elek gimn. tornatanárt kérte fel.

Az I. Rákóczy György-Egylet az éven 4 gyűlést tartott. Ezek közül kettő ünnepi gyűlés volt: az okt. 6-i az Erdélyi Önképzőkörrel együtt s a reformációi nov. 5-én.

Az Ifj. Sport-Egylet f. hó 3-án házi atlétikai versenyt tartott. Eredményei: 100 m-es síkfutás: 1. Botos Ferenc VIII-os. 2. Horkay Barna VIII-os; magasugrás: 1. Nagy Barna VIII-os 157 cm.; 2. Mauks György VIII-os 154 cm.; gerelyvetés: 1. Bukovinszky Béla VI-os 32·2 m.; 2. Zapomel Győző VI. 31·2 m.; távolugrás: 1. Radácsy István VII-es 556 cm.; 2. Botos Ferenc VIII-os 546 cm.; súlydobás: 1. Bukovinszky Béla VI-os 10 m.; 2. Botos Ferenc VIII-os 9·4 m.; 400 m-es síkfutás: 1. Potoczky Andor VII-es, 2. Ráczevny József VIII-os; díszkosvetés: 1. Bukovinszky Béla VI-os 28·35 m.; 2. Csernyánszky Ferenc VIII-os 23·40 m.

Hirek.

Esküvő. Galgóczy Gyula mező-
gecsei helyettes lelkész f. hó 4-én
esküdött örök hűséget Gál Jolán-
nak Sárospatakon. Gratulálunk!

Deák Ferenc emlékünnepelyt
rendezett főiskolánk okt. 17-én a
Haza Bölcsé születésének 123-ik
és halálának 50 éves fordulójá
alkalmából. Az ünnepély közép-
pontját dr. Puky Endre főiskolai
igazgatótanácsos, nemzetgyűlési
alelnöknek értekezése képezte,
melyben Deák Ferencet, mint
embert, különösen pedig mint
politikust mutatta be. A Főiskolai
Énekar 2 darabbal (Szabados:
Hiszekegy, Bajza: Sóhajtság) sze-
repelt. Szász Károly: Deák Ferenc
emlékezete című ódáját szavalta
Mauks László I. hh. Az ünne-
pélyt a Himnusz közénklése
rekesztette be.

A reformáció emléknapiát szo-
kott ünnepélyességgel ülte meg
főiskolánk. Az ünnepi beszédet
dr. Rác Lajos theologiai igaz-
gató tartotta, melyben megemlé-
kezett a 3 nagy reformátorról s
mint aktualitásokról: Assisi Fe-
rencről és a mohácsi vészről,
melyeket a reformációval hozott
kapcsolatba. Az ünnepélyt kiegé-
szítették: Veress Sándor I. hh.
és Mísey József VIII. o. t. szava-
lata, a kórus és a gimn. vegyes-
kar éneke.

Gyászír. Csathó Béla, Csathó
József theologustársunk kis öccse,
f. hó 1-én autóelgázolásból eredt
sérülései következtében elköltözött
szébb hazába szerettei közül. Te-
metésén a kórus is közreműkö-
dött. Osztozunk theologustársunk-
nak fájdalomban. Találjon vigasz-

talást az Istennél, kinek szolgálá-
tára elkötelezte magát.

A theol. akadémián újra nélkü-
lözünk egy tanerőt: *Mátyás* Ernő,
az újszövetség professzorának,
egészsége még mindig nem állt
helyre s tárgyait az első félév
folyamán helyettesítik: Marton
János, Rác Lajos s Harsányi
István professzorok.

Megalakult theologiánkon az
öregcserkész-csapat Szabó Zoltán
h. theol. professzor, cserkésztsízt
parancsnoksága alatt. 8 régi cser-
kész és 10—15 újonc szép pro-
grammal indult neki: cserkész-
tisztképzés, szolgálat a Hegyaljai
Erőnek és egy megalakítandó gyü-
lekezeti csapatnak, kirándulások,
mozgótábor Erdélyben stb. A kö-
zönség előtt a Hegyaljai Erő dec.
3—4-én tartandó táborzáró ünne-
pélyen fognak először bemutat-
kozni.

Leánycserkészcsapat alakult okt.
17-én Szabó Irén theologus kezde-
ményezésére. Szervezőtestülete a
ref. Nőegylet. Tagjainak száma
22, nagyobb részben gimn. leányok.
Egy segédvezető és 4 csa-
ládvezető vezetésével már meg-
kezdődött a munka. Cél: a leányok
egészséges szellemben való neve-
lése. A csapat neve: Lorántfy
Zsuzsanna cserkészcsapat. Szíve-
sen üdvözljük az új alakulást s
kívánunk: Jó munkát!

Hitvédő estélyek. Okt. 25—30-ig
sorozatos előadások voltak a
templomban vallásos estélyek ke-
retében. Forgács Gyula lelkész
Zwingliről, dr. Rác Lajos theolo-
giai igazgató Kálvinról, Ekeles
Imre gimn. tanár Méliusz Juhász
Péterről s Harsányi István theol.

professzor Sztáray Mihályról tartott előadást. Az estélyeken a theol. ifjúság (ima, szavalat) s a kórus is közreműködött.

A Soli Deo Gloria Ref. Diák-szövetség kiküldöttei: Töltéssy Zoltán és Papp Géza, keresték fel a theologus, képezdész és gimnazista ifjúságot okt. 28 án. A theologusok előtt Töltéssy Zoltán: A ref. theologia reneszánsza a XIX. században c. beszélt, Papp Géza pedig „A Soli Deo Gloria Szövetség programjának diadala“ címen. A képezdészek gyűlésén szó volt „A tanító és a lelkész viszonyáról“ (Papp Géza) a gimnázisták gyűlésén pedig „A magyar kálvinizmus ébredése“-ről (Töltéssy Zoltán).

A MEKDSz képviselői konferenciáján f. hó 2—3-án ketten: Karácsi Dezső és Főző László IV. é. hh.-k képviselték a theol. ifjúságot.

A losonci theol. szemináriumot a Ref. Egyetemes Konvent be-szűntette s egyúttal megbízta Söröss Béla losonci lelkészt a szeminárium eddigi igazgatóját, hogy dolgozza ki a ref. egyház keretében létesítendő oly theol. akadémia tervzetét, amely a *csehszlovák kormány engedélyével és támogatásával* a legrövidebb időn belül felállíttassék. Végre hát pozitív eredményre vezetett a csehszlovákiai ref. egyház és az állam között folytatott tárgyalás s ha a jelek nem csalnak, a megértés szelleme, ami létalapja az építő munkának, megotthonosodik végre közöttük. Azok az első és másod évesek, kik ez év folyamára a losonci theol. szemináriumra beiratkoztak, az egyház belkörü hatáskörében végzik az éven át *előtanulmányaikat*,

így remélhetőleg megússzák az exlexet anélkül, hogy évet vesztenének.

Új énekeskönyv. A Ref. Egyetemes Konvent kiadásában most jelent meg a csehszlovákiai ref. egyház új énekeskönyve. Szerkesztette P. Czinke István püspök. Nyomatott a beregszászi „Kálvin“ nyomdában. Amellett, hogy sok olyan új éneket tartalmaz az új énekes, ami a mi énekesünkben nincs meg, újítás még, hogy végül közli az Apostoli hitvallást s zsinati határozatra Valástevő kérdések és feleletek-et a ref. híveknek kívánatos épületekre.

A theologusok összlétszáma 68; I. éves 28, II. éves 11, III. éves 21 s IV. 8. — A Ker. Ifj. Egyesület által rendezett bécsi tanulmányi kiránduláson okt. 8—13-ig 3 hit-tanhallgató vett részt. Lapunk más helyén bőven megemlékezünk róla.

A pataki diákvilág anekdotakincse c. december hó első felében jelenik meg a Pataki Diák-szövetség kiadásában a pataki diákélet sok kedves aprósága. A mű közel 400 anekdotát őriz meg. Előfizetési ára 60.000 K, postaköltséggel együtt 65.000 K. Megrendelhető a pénz előzetes be-küldése mellett *Panka* Károly dr. nemzetgyűlési könyvtárnoknál (Budapest, V. Országház) 1926 nov. 20-ig, valamint lapunk útján is. *Könyvárusi forgalomba nem kerül.* Annál is inkább ajánljuk olvasóink figyelmébe, mivel az eladási árból befolyó tiszta jövedelem a sárospataki kollégiumban felállítandó második *Hősök-emléktáblája* költségeinek fedezésére és különféle főiskolai alapítványok létesítésére fordítatik.

Most jelenik meg a Sylvester-nyomda kiadásában *H. Kiss Géza: Lélek és élet* c. predikációs kötete, 10 éves lelkési működésének gyöngye. Ezen az úton is szívesen hívjuk fel rá a figyelmet.

Előfizetéseiket beküldték: Dr. Nagy Péter Veszprém, Dr. Szinyei Géza Bp., Dr. Haury József Bp., Győry Kálmán Erdőhorváti, Dr. Panka Károly Bp. 100—100.000. Rácz Gábor Bp., Magyar János Cegléd, Traub Aranka Bátorlak, Harsányi Zsolt Bp., Bartha Gyula Sajókaza, Csabai Zoltán Kiskunizs, Nagy József Miskolc, Molnár Béla Tiszszederkény, Kovács Bertalan Vily, Pédery Ica Mezőcsát. Papp András Bp., Zsiros József Hernádszentandrás, Zsiros József Putnok, Bálint Bertalan Bp., Szűts Ernő Bp., Rácz János Bp., Dr. Hammersberg Miklós Bp., Tomory Pál Paszab, Sulyok József Pécs, Pósa Péter Cserépfalu, Gesztelyi Nagy László Kecskemét, Dr. Philipp Ernő Bp., Naményi Pál Gibárt., Dr. Nyomárkay Kázmér

Bp., Dr. Bencze Ferencz Rákosliget, Berey András Tiszakarád, P. Horváth István Örkény, Rácz Endre Ond 50—50.000. Juhász László Putnok, Kovács Klára Csobád 40—40.000. Matuszka Margit Bp. 30.000. Szádvány József Abaujszántó, Kiss Lajos Tornyosnémeti, Leszcynszky Szaniszló N.-kanizsa, Dr. Kiss László Gyula, Szűcs Gyuláné Tiszakeszi, Borsos József Szolnok, Perpéthy Ferenc Nyirboghány, Balogh Samu Tálya, Zászkaliczky Pál Sopron, Dr. Lissauer János Ujpest, Kecskeméthy Lajos Tiszakürt, ifj. Janka Károly Bp., Kiss Pál Marci Beret, Miskolczy Pál Szerencs, Veress Imre Taktaharkány, Gööz Böske Putnok, Idrányi Ferencz Tiboldaróc, Tóth Jenő Felsőregmec, Almássy Erzsébet Megyaszó, Makó Dezső Tarcal, Szilágyi Ida Gönc, Emődy László S.-a.-ujhely, Lükő Sára és Marcsu H.-Szentandrás 25—25.000. Kövy István Szárazberencs 20.000. körönát.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok a szerkesztőség címére küldendők. Kéziratokat nem örzünk meg és nem adunk vissza.

Gy. K. Erdőhorváti. A verset hozzuk. Az elbeszélést majd a jövő számban fogjuk közölni.

R. S. Kótaj. Lapunk érdekében tett fáradozásaiért szíves köszönet. Küldeményeit apránként felhasználgatjuk.

Régi pataki diák, Bp. Versei, amellet, hogy „általános érzelmeknek“ adnak kifejezést, forma tekintetében is sok hiányosságot mutatnak. Nem használhatjuk őket.

V. Gy. Bpest. Kérésének készséggel tettünk eleget.

„Medikusok.“ Debrecen. Örülünk, hogy oly alaposággal átolvastátok lapunkat. Azzal azonban nem vagyunk itt „patakon“ a „közlöny“-nél „tisztába,“ hogy ilyen helyesírással mi úton-módon kerültek fel a debreceni egyetem orvosi karára?

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Főző László IV. é. lh.

40 év óta áll fenn
id. Szepessy István
sütődéje.

Sárospatak legrégibb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss
péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Csicsery József
cserépkályhauzeme

Sárospatak

mely Zemplénum megyében
a legrégibb és legnagyobb.
Alapított 1902-ben

Készít a sárospataki legfinomabb tűz-
álló kaolnból a legújabb modern stil-
ben és kivitelben mindenféle színben
és nagyságban cserépkályhákat, kan-
dallókat és takaréktűzhelyeket. - To-
vábbá ócska kályhajavítások, átra-
kások vidéken is gyorsan és pon-
tosan eszközöltetnek.

Kályhámért 10 évi jótállást vállalok
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

A m. kir. Koronaország szállítója!

Cím:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

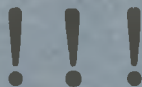
Kitüntetve Budapesten 1920-ban.

Koncz Ferenc

angol és francia cipész

Sárospatak,

Kossuth Lajos-ucca) 29 ik' szám.
(Ref. templomközzel szemben.)

Megrendelésre készít elsőrendű
férfi és női cipőket, csizmákat,
varrott és szegezett talppal a leg-
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-
vitelig, melyekből állandó raktára
is van, csakis elsőrendű anyagból,
szolid árak mellett. Javítások gyor-
san és gondosan eszközöltetnek.

Ifj. Szepessy István

CUKRÁSZDÁJA

SÁROSPATAK,
(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi
torta és egyéb cukrász-
süteményeket.

Vidéki rendelések posta út-
ján rendelve is a legpon-
tosabban eszközöltetnek.

Rádió állomás.

Vidékiek találkozóhelye!

Fodrász-

és borbélymunkák

Sárospatak,
a Patikaközzel szemben.

legpontosabban eszközöletnek

Dobozy István

*a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének m o d e r n műtermében.*

Czeisler Izidor **divatáruháza** **Sárospatak**

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-
harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők,
katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kö-
töttárak, illatszert, pipere, férfi- és női
fehérműk.

Neumann Mór

Állandó raktár:

férfi-, női- és gyermekharisnyák,
zoknik, sapka, kalap, ernyők,
csipkék, rövid- és kötöttárak,

illatszert, pipere,
férfi és női fehérműk.